

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: FRP/112/2013/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

323/2013. (XI. 13.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ 2013. február 14-én előterjesztett **panaszát** a 2013. november 13-án – dr. Kozma Ákos elnökhelyettes távollétében – megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a (...) Rendőr-főkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) A panaszos 2013. február 14-én postai úton terjesztette elő panaszát, amelyben az alábbiakról számolt be.

A panaszos beadványában előadta, hogy 2013. február 2-án párját és testvérét szállította autójával a K. városi kórházba, annak érdekében, hogy haldokló nagymamájuktól búcsút vehessenek. A járműben utazott továbbá a panaszos négy és fél éves kislánya is, akivel érthető okokból nem mentek be a kórházba, ezért amikor kimentek a panaszos párját és testvérét a kórház előtt, úgy döntöttek, hogy az út túloldalán lévő bevásárló központba mennek át, ahol a panaszos fia elfogyaszthatja tízóraiját.

A panaszos a kórháznál megfordult, elindult a felüljáró felhajtója felé, ahol valószínűleg elnézte a sávot és ezzel szabálytalankodva rossz helyre érkezett. Amennyiben ez tényleg megtörtént, úgy a panaszos előadása szerint azt nem szándékosan tette, hiszen 20 éve vezet, hivatásos jogosítvánnyal rendelkezik (B, C, E, belföldi, ADR, PÁV), több százezer kilométert megtett már. Az esetet egy közelben tartózkodó rendőr észlelte, majd félreállította a panaszost, amint az átért a bevásárlóközpont parkolójába.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

A panaszos előadása szerint az igazoltatás eleinte normális hangnemben, kulturált módon zajlott. A panaszos elmondta a rendőrnek, hogy amennyiben valóban szabálytalan volt, úgy elnézést kér, szerencsére azonban nem veszélyeztette senkinek a testi épségét és más járműben, úttartozékban sem okozott kárt, tévedése egyszerű figyelmetlenségből adódhatott. A panaszos hozzátette azt is, hogy vele utazott négy és fél éves kislánya is, aki a szeme fénye, a világon a legtöbbet jelenti neki, tehát a rendőr nem gondolhatja, hogy a panaszos valaha is ártana neki.

A panaszos közölte azt is a rendőrrel, hogy a szabálysértést nem ismeri el, a helyszíni bírságot nem tudta volna kifizetni a helyszínen. A rendőr ekkor jelezte, hogy feljelentést fog tenni.

A panaszos hozzátette azt is, hogy az igazoltatás alatt egy másik autó szabálytalanul behajtott a behajtani tilos táblánál és útbaigazítást kért a rendőrtől, aki segített is neki. A panaszos elmondta a rendőrnek az erre vonatkozó álláspontját, miszerint úgy látja, hogy a közlekedési szabályok nem mindenre érvényesek (a szabálytalanságról fényképet is készített). Ezt követően azonban az intézkedő rendőrnél „pálfordulás következett be”: elmondta például, hogy ha nem lenne az autójában kamera, illetve hangfelvevő, mondana a panaszosnak cifrábbakat is, továbbá amikor kiszállt, azt is mondta, hogy ha nem látna senki, akkor „jól meg is taposná” a panaszost. A panaszos előadása szerint ez volt az a pont, amely miatt a Testülethez fordult.

A panaszos beadványában azt taglalja továbbá, hogy miként fordulhat elő, hogy a rend őre egy ilyen szituációban így viselkedjen, illetőleg hogy gondolhatja azt, hogy hatósági személyként így viselkedhet egy dolgozó, gyermeket nevelő adófizető állampolgárral. A panaszos felteszi azt a kérdést is, hogy mi a garancia arra, hogy a rendőr nem váltotta volna be fenyegetését akkor, ha az eset nem fényes nappal történik. A panaszos kifejezi azt is, hogy az eset mélységesen felháborította.

A panaszos emellett beadványában leírta az intézkedő rendőr jelvéyszámát, valamint saját járművezetői engedélyének számát is.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbi releváns tények voltak megállapíthatók.

1) A rendőrség mellékelte a (...) Rendőrkapitányság (...) Rendőrőrs által, az intézkedés napján, 2013. február 2-án kelt, a panaszos ellen szabálysértési ügyben tett feljelentést. A feljelentés tartalmazza a panaszos adatait, illetőleg azt, hogy a szabálysértés 2013. február 2-án 9 óra 54 perckor történt.

A szabálysértés leírásánál a feljelentés azt rögzíti, hogy a panaszos a közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes rendelet 18. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző szabálysértést követte el. A feljelentésben rögzített tényállás szerint a panaszos személygépkocsijával K. város belterületén a S. tér 1. szám alatt lévő kórház parkolójából kihajtott, áthajtott az úttestre felfestett dupla záróvonalon, majd a felüljárón keresztül tovább közlekedett az (...) Áruház parkolója felé. Az intézkedő rendőr a panaszost az (...) Áruház

területén megállította és igazoltatta, valamint közölte vele a szabálysértés tényét, amelyet a panaszos elismert, majd a rendőr 10.000.- Ft helyszíni bírságot ajánlott fel neki.

A tényállásban foglaltak szerint a bírság kitöltését követően a panaszos felháborodott, a magyar rendőrség munkáját bírálta, mind az intézkedő rendőrt, mind pedig a „benti íróasztalnál ülő” kollégáit szidta, mondván, hogy nem ilyenekkel kellene foglalkozni, figyelmeztetni is lehetne, illetőleg hogy „különb is szólásszabadság van”. Mindezek után a panaszos a kitöltött bírságot már nem írta alá, nem fogadta el, ezért az intézkedő rendőr közölte vele, hogy feljelentést tesz, amit a panaszos megértett és tudomásul vett, majd megkérdezte az intézkedő rendőr nevét és jelvéyszámát, amelyet a rendőr közölt vele.

2) A rendőrség mellékelte az intézkedésnél eljáró K. Zs. r. tzls. által a Testület megkeresésére 2013. március 22-én készített jelentést is.

A jelentésben foglaltak szerint az intézkedésre azért került sor, mert a panaszos 2013. február 2-án 9 óra 54 perckor az általa vezetett személygépkocsival a K. városi kórház parkolójából kihajtott, majd továbbközlekedett az ott lévő felüljáró felé úgy, hogy közben dupla záróvonalat lépett át. Ezt követően a panaszos továbbközlekedett az (...)Áruház felé, majd behajtott annak parkolójába, ahol a jelentést készítő rendőr megállította. A parkolónál lévő út szűkossége miatt a rendőr közölte a panaszossal, hogy kövesse őt, majd bementek az autóbusz fordulóhoz, ahol az intézkedéssel már nem akadályoztak senkit. A buszfordulónál behajtani tilos tábla volt, ezért a rendőr felkapcsolta a szolgálati gépkocsi kék lámpáját és kb. 10 méterre behajtottak. Ezt a panaszos szóvá is tette, amire a rendőr közölte, hogy vállalja érte a felelősséget.

A panaszos megállítása után a rendőr közölte a panaszossal, hogy szabálysértést követett el, amelyet a panaszos elismert, majd a rendőr közölte azt is, hogy 10.000.-Ft-os helyszíni bírságot szab ki, amelyet a panaszos szintén elfogadott.

A rendőr a helyszíni bírság-nyomtatványt kitöltötte, ezután azonban a panaszos hangnemet váltott. A jelentést készítő rendőr már nem emlékezett pontosan a panaszos által elmondottakra, de azt tudja, hogy elég csúnya szavakkal bírálta mind a rendőrséget, mind az intézkedő rendőrt, valamint közölte azt is, hogy a rendőrnek nem kellene ilyen dolgokkal foglalkoznia. A rendőr viszont határozottan emlékszik arra, hogy a panaszos azt is mondta, hogy azért beszél így, mert szólásszabadság van.

A nyomtatvány kitöltését követően a rendőr azt kérte a panaszostól, hogy írja alá, amire azonban a panaszos már nem volt hajlandó, mondván, hogy a rendőr egyedül van, és ő úgyis letagadja az egészet. A rendőr ekkor közölte a panaszossal, hogy ha nem ismeri el a szabálysértést, vagy nem írja alá a bírságot, akkor feljelentést fog tenni. A panaszos ezen tájékoztatást tudomásul vette.

A rendőr a jelentésben megjegyzi, hogy annak ellenére, hogy a panaszos csúnyán beszélt vele, ő normális hangnemben járt el, ahogy egyébként is szokott. A rendőr állítása szerint semmi olyasmit nem mondott a panaszosnak, amiről a panaszos beadványában beszámol.

A rendőr nem emlékszik továbbá arra, hogy az intézkedés során – a behajtani tilos tábla ellenére – bárki odajött volna hozzá segítséget kérni tőle. A rendőr említi azt is, hogy az intézkedés alá vont személy is egyedül tartózkodott az autóban.

3) A rendőrség mellékelte az esettel kapcsolatban 2013. március 23-án készült parancsnoki kivizsgálást is.

A kivizsgálás rögzíti a tényállást, amelynek ismertetésétől a Testület eltekint, ugyanis az megegyezik a fentebbi feljelentés és jelentés tartalmával.

A parancsnoki kivizsgálás eredményeként az azt készítő r. ftzls. megállapítja, hogy az intézkedés jogalapja a szabálysértésen tetten ért személlyel szembeni intézkedés. Az intézkedés kapcsán igazoltatásra és szabálysértési feljelentés megtételére került sor. Az intézkedést foganatosító K. Zs. r. tzls. nem emlékszik arra, hogy az intézkedés alatt esetleg más jármű vezetője is elkövette volna a szabálysértést, illetőleg, hogy tőle bárki útbaigazítást kért volna. A kivizsgálásban foglaltak szerint K. Zs. r. tzls. a szabálysértő panaszos agresszív, kioktató, sértegető viselkedése ellenére higgadtan, szakszerűen hajtotta végre az intézkedést.

A parancsnok megállapítása szerint az ügyel kapcsolatban semmilyen szabály vagy jogsértő körülmény nem állapítható meg, az intézkedő rendőr jogszerűen és szakszerűen járt el.

4) A (...) Rendőr-főkapitányság (...) Rendőrkapitányság által a Testület megkeresésére adott, 2013. március 25-én kelt válaszlevél az alábbiakat tartalmazza.

A válaszlevél tartalma megegyezik a 3) pontban ismertetett parancsnoki kivizsgálás tartalmával, tartalmazza azonban azt is, hogy „az Rtv. 13. § (2) bekezdése szerinti részrehajlás mentes intézkedés esete nem áll fenn” (feltehetően ez elírás, ugyanis a válaszlevél és a jelentések tartalma szerint is az intézkedés részrehajlás mentesen zajlott), illetőleg, hogy az intézkedő rendőr kulturált, tisztelettudó hangnemben kommunikált a panaszossal.

A válaszlevél rögzíti azt is, hogy az intézkedésről kép-és hangfelvétel nem készült.

III.

A panaszos beadványában tehát az intézkedő rendőr vele szemben tanúsított hangnemét kifogásolta, illetőleg felháborodását fejezte ki azzal kapcsolatban is, hogy a rendőr nem intézkedett a tőle útbaigazítást kérő, szintén szabálytalanul behajtó autóssal szemben.

A fentiek alapján a Testület arra a megállapításra jutott, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye II. cikkében foglalt emberi méltósághoz, valamint a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.

1) A panaszos beadványában elsődlegesen az intézkedő rendőr vele szemben tanúsított hangnemét kifogásolta.

A panaszos előadása alapján az igazoltatás eleinte normális hangnemben, kulturált módon zajlott. A panaszos elmondta a rendőrnek, hogy amennyiben valóban szabálytalan volt, úgy elnézését kéri, szerencsére azonban nem veszélyeztette senkinek a testi épségét és más járműben, úttartozékban sem okozott kárt, tévedése egyszerű figyelmetlenségből adódhatott. A panaszos hozzátette azt is, hogy vele utazott négy és fél éves kislánya is, aki a szeme fénye, a világon a legtöbbet jelenti neki, tehát a rendőr nem gondolhatja, hogy a panaszos valaha is ártana neki. A panaszos ezt követően a szabálysértés elkövetését nem ismerte el, mivel a

helyszíni bírságot nem tudta volna kifizetni a helyszínen. A rendőr ekkor jelezte, hogy feljelentést fog tenni.

A panaszos hozzátette azt is, hogy az igazoltatás alatt egy másik autó szabálytalanul behajtott a behajtani tilos táblánál és útbaigazítást kért a rendőrtől, aki segített is neki. A panaszos elmondta a rendőrnek az erre vonatkozó álláspontját, miszerint úgy látja, hogy a közlekedési szabályok nem mindenkre érvényesek (a szabálytalanságról fényképet is készített). Ezt követően azonban az intézkedő rendőrnél „pálfordulás következett be”: elmondta például, hogy ha nem lenne az autójában kamera, illetve hangfelvevő, mondana a panaszosnak cifrábbakat is, továbbá amikor kiszállt, azt is mondta, hogy ha nem látná senki, akkor „jól meg is taposná” a panaszost.

A hangnemmel kapcsolatban a rendőrség által rendelkezésre bocsátott iratok az alábbiakat rögzítik.

A panaszos ellen tett feljelentés azt tartalmazza, hogy a bírság kitöltését követően a panaszos felháborodott, a magyar rendőrség munkáját bírálta, mind az intézkedő rendőrt, mind pedig a benti íróasztalnál ülő kollégáit szidta, mondván, hogy nem ilyenekkel kellene foglalkozni, figyelmeztetni is lehetne, illetőleg „különben is szólásszabadság van”.

A jelentésben foglaltak szerint a helyszíni bírságra vonatkozó nyomtatvány rendőr által történt kitöltését követően a panaszos hangnemet váltott. A jelentést készítő rendőr már nem emlékezett pontosan a panaszos által elmondottakra, de azt tudja, hogy elég csúnya szavakkal bírálta mind a rendőrséget, mind az intézkedő rendőrt, valamint közölte azt is, hogy a rendőrnek nem kellene ilyen dolgokkal foglalkoznia. A rendőr határozottan emlékezett arra, hogy a panaszos azt is mondta, hogy azért beszél így, mert szólásszabadság van.

A rendőr miután kitöltötte a nyomtatványt, közölte a panaszossal, hogy írja alá, amire azonban a panaszos már nem volt hajlandó, mondván, hogy a rendőr egyedül van, és ő úgyis letagadja az egészet. A rendőr a jelentésben megjegyzi, hogy annak ellenére, hogy a panaszos csúnyán beszélt vele, ő normális hangnemben járt el, ahogy egyébként is szokott. A rendőr állítása szerint semmi olyasmit nem mondott a panaszosnak, amelyet a panaszos beadványában leírt.

A Testület megkeresésére adott rendőrségi válaszevél rögzíti azt is, hogy az intézkedésről kép-és hangfelvétel nem készült.

A Testület a hangnemmel kapcsolatos panasz vizsgálatával összefüggésben felhívja a figyelmet az Rtv. 2. § (1) bekezdésében foglaltakra, melynek második mondata szerint „a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.” Az intézkedő rendőröktől – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaitól – minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Az említett rendelkezés alapján a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége, ezért minden körülmények között elvárható tőlük a tisztességes, a másik személy emberi méltóságát szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

E körben a hivatkozik továbbá a Testület a Független Rendőri Szakszervezet főtitkárának, az Országos Rendőrfőkapitánynak, és a Belügyi és Rendvédelmi Dolgozók Szakszervezete főtitkárának Budapesten, 2007. július 4-én kelt, a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai

Kódexét kihirdető közös nyilatkozatára (a továbbiakban: Etikai Kódex), amely megtestesíti az állampolgárok rendőrökkel szemben támasztott elvárásait, erkölcsi iránymutatásul szolgál, illetve morális alapot biztosít a rendőrség számára. Az Etikai Kódex 1. pontjának második mondata a rendőrré vonatkozóan előírja: „Önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „A rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit [...] indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz [...] megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint: „Tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület továbbá jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakat. Eszerint: „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, így az államszervezetben belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

Az országos rendőrfőkapitány 2008. szeptember 10-én kelt, 25800/6/2008. RP. sz. határozatában egyetértését fejezte ki ezen indokolással, és a vizsgált panasznak helyt adott. Az országos rendőrfőkapitány a panaszosok „aktív”, esetleg „provokatív” közrehatását illetően azt is kimondta, hogy „az intézkedés alá vont személy provokatív, durva, sértő magatartása nem mentheti az intézkedő rendőr ehhez hasonló viselkedését.”

Az e pontban ismertetett panaszosi és rendőri nyilatkozatok egymástól jelentősen eltérnek, ugyanis a panaszos a rendőr által tanúsított – álláspontja szerint felháborító – hangnemet kifogásolja, az intézkedő rendőr elmondása alapján viszont éppen a panaszos volt az, aki az intézkedés során nem megfelelő hangnemben kritizálta az intézkedő rendőr, valamint az egész rendőrség munkáját. A rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumokból kiderül az is, hogy nem készült olyan kép-vagy hangfelvétel sem, amelyet az eset körülményeinek tisztázásához fel lehetne használni.

A Testület itt megjegyzi azt is, hogy ellentmondás merült fel a tekintetben is, hogy az intézkedéskor a panaszos gyermeke a panaszos gépjárművében tartózkodott-e, ugyanis a panaszos beadványában erre külön kitér, az intézkedést fogantató rendőr azonban jelentésében azt rögzíti, hogy a panaszos autójában más nem tartózkodott. A Testület azonban további bizonyíték hiányában ezen ellentmondást sem tudta feloldani.

Fentiekre tekintettel a Testület – a rendelkezésére álló bizonyítási eszközök szűkössége miatt – a rendőri és panaszosi nyilatkozatok közötti ellentmondást nem tudta feloldani, ezért nem tudta megállapítani, hogy az intézkedő rendőr által tanúsított hangnem miatt sérült-e a panaszos emberi méltóságához való joga.

2) A panaszos hozzátette azt is, hogy az igazoltatás alatt egy másik autó szabálytalanul behajtott a behajtani tilos táblánál, és útbaigazítást kért a rendőrtől, aki segített is neki. A panaszos elmondta a rendőrnek az erre vonatkozó álláspontját, miszerint úgy látja, hogy a közlekedési szabályok nem mindenkre érvényesek (a szabálytalanságról fényképet is készített). A panaszosi beadvány szerint a rendőr vele szemben tanúsított hangneme ettől kezdve változott meg a 2)-es pontban részletezettek szerint.

A rendőr jelentésében ezzel kapcsolatban azt rögzíti, hogy nem emlékszik arra, hogy az intézkedés során – a behajtani tilos tábla ellenére – bárki odajött volna hozzá segítséget kérni tőle, valamint említi azt is, hogy az intézkedés alá vont személy is egyedül tartózkodott az autóban.

A Testület gyakorlata szerint a mással szembeni intézkedés elmulasztása is vethet fel alapjogsérelmet, amennyiben kellő közvetlenséggel érinti a panaszost, vagy amennyiben az ügygel kapcsolatban a részrehajlásmentes intézkedés követelményének sérelme merül fel, tehát az, hogy a rendőri fellépés az érintettel szemben azért hátrányosabb, mert személye – akár a személyes körülményei, akár valamely társadalmi csoporthoz tartozása miatt – a rendőr számára ellenszenves.

Jelen esetben azonban már annak a megállapítása is nehézségekben ütközik, hogy a panaszos által sérelmezett eseménysor (tehát a másik autós behajtása a tilalom ellenére és a rendőri segítségadás) megtörtént-e. A panaszos és a rendőr által tett nyilatkozatok között feloldhatatlan az ellentmondás, és bár a panaszos említette, hogy a szabálytalanságról – a tényállás tisztázásához szükséges – képet készített, annak Testülethez történő megküldését elmulasztotta.

A Testület ezért a panasz e részének vonatkozásában sem tudta megállapítani a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét.

A Testület felhívja ugyanakkor a panaszos figyelmét arra, hogy a Szabs. tv. szabályai alapján hasonló esetben lehetősége van feljelentést tenni. A törvény 78. § (2) bekezdése alapján a feljelentést szóban vagy írásban bármely személy vagy szerv megteheti. A szóban tett feljelentést jegyzőkönyvbe kell foglalni, vagy arról feljegyzést kell készíteni. A (3) bekezdés alapján a feljelentésnek tartalmaznia kell a feljelentett cselekmény helyének és idejének, továbbá az elkövetés körülményeinek a leírását, a bizonyítási eszközök megjelölését, továbbá, ha az eljárás alá vont személy ismert, a személyi adatait. Ha lehetőség van rá, a bizonyítási eszközöket csatolni kell a feljelentéshez.

A Szabs. tv. 6. § (1) bekezdése alapján nincs helye felelősségre vonásnak, ha a szabálysértés elkövetése óta hat hónap eltelt (elévülés). A (2) bekezdés alapján az elévülés határidejének kezdő napja az a nap, amikor a szabálysértés tényállása megvalósul, kísérlet esetén az a nap, amikor az ezt megvalósító cselekmény véget ér.

IV.

A panaszosnak az intézkedő rendőr által tanúsított nem megfelelő hangnemből eredő jogsérelmét – a bizonyítási lehetőségek korlátozottsága miatt – a Testület nem látta megállapíthatónak, ugyancsak nem volt megállapítható a rendelkezésre álló bizonyítékok

alapján a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme a panasz azon részével kapcsolatban, amely szerint a rendőr egy másik szabálytalankodó autós elengedett.

A Testület a fentiek alapján az ügynek az intézkedést fogantatosító szerv vezetőjéhez való áttételéről döntött.

Budapest, 2013. november 13.

Dr. Féja András
testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
előadó testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET